

Podivné změny

Kdy přijedes? Mirákl te postrada. Ja taky.

Esemeska od Filipa. Ema ji četla dvakrát, třikrát, dokonce desetkrát, a pořád se nemohla od mobilu odtrhnout. Srdce jí bušilo v ostrém tempu, jako by jí chtělo vypochnout z těla, a žaludek se scvrkával, až dosáhl velikosti vlašského ořechu.

Seděla u psacího stolu nad sešitem z matematiky, ale nic jí nebylo vzdálenější než rovnice. Myslela na Mirákla. Na slastné hodiny ve stáji, vyjízd'ky po písččných cestách kolem Oharku a tréninky na Vrbovce. Jela by za ním hned, třeba autobusem, jenže teď, začátkem června, když bylo léto na spadnutí, se na webových stránkách jezdecké školy Oharek, přímo pod fotografií statku, objevila divná zpráva: O PRAZDNINÁCH NEPOŘÁDÁME JEZDECKÉ KURZY. VŠEM ZÁJEMCŮM SE OMLOUVÁME. Byla vyvedená červeným nepřehlédnutelným písmem, a čím častěji se na ni Ema dívala, tím rychleji ztrácela naději, že stráví léto ve společnosti koně s bílou hřívou a lysinkou ve tvaru hvězdy. Všem zájemcům se omlouváme – to je sice hezké, ale k ničemu. Copak o zrušení jezdeckých kurzů Filip nic neví?

Nakonec se rozhodla, že se ho zeptá, a začala vyt'ukávat sáhodlouhou esemesku.

Odpověď' pípla do minuty. Ema skočila po mobilu a zatajila dech.

Prijed na brigadu. Kdyz budes pracovat ve staji, muzes na Oharku zustat cele prazdniny. ☺ ☺ ☺

Nejdřív na písmenka a tři smajlíky nevěřičně zírala a pak

se jí srdce vydalo na další pochodové cvičení. Nedokázala odhadnout, jestli ji mam na brigádu pustí, protože potřebovala, aby se postarala o Míkyho, až bude v práci. A i kdyby ji pustila, ani nápad, že by ji brácha nechal jet na Oharek samotnou. Ne že by tolik miloval koně, ale na Jakuba, syna paní Beránkové, která v jezdecké škole pracovala, se loni nalepil jako žvejkačka na podrážku. Musí se Filipa zeptat, jestli by mohla vzít Míkyho s sebou. Ema si z rozčilení navinula na prst pramínek světlých vlasů. Vážně, mladší brácha jí někdy dost komplikoval život.

Filip naštěstí odpověděl, jak doufala:

Klidne. Bude to OK.

Už dávno neměla Ema takovou radost. S mam, jak říkála matce, si přestala dělat starosti. Na to, aby ji přesvědčila, měla několik nekonečně dlouhých červnových dnů. Ze zásvuky psacího stolu vytáhla blok a začala sepisovat seznam věcí, které bude na Oharku nezbytně potřebovat. Pod rajtky, trička, šporny*, pérka, čapsy**, mikiny, pyžamo, plavky, bundu a pláštěnku připsala i novou blůzu pro zvláštní příležitosti, kterou nejspíš celé léto nevytáhne z kufru, ale se kterou se nedokázala na tak dlouho rozloučit.

Pod hotový soupis nakreslila maličkého žlutého koně. Když se na obrázek zadívala přivřenýma očima, Mirákl k ní otočil hlavu a netrpělivě hrábl kopytem.

Červnové dny se táhly a zdálo se, že hnusný školní rok nikdy neskončí. Ale skončil. A pak – konečně, konečně – zastavila jejich októvie na parkovišti před hlavní bránou Oharku, doširoka otevřenou, protože bylo odpoledne, a Ema vyskočila z auta a zhluboka se nadechla.

---

* Šporny jsou ostruhy. Jezdec je používá k důraznější pobídce.

** Čapsy jsou kožené chrániče lýtek a holení.

Bílé průčelí statku, trochu našikmo posazená věžička na střeše hlavní budovy, dvojité římsy s hnízdy jiříček, vůně koní a posečené trávy a vysoká modrá obloha. Všechno se zdálo stejně krásné jako loni, když se s Oharkem loučila. Nedočkavě vykročila ke klenutému průjezdu, kterým se vcházelo na dvůr – a na páteři se jí zježily jemné chloupky.

Něco bylo jinak.

Překvapeně se rozhlédla. V prvním okamžiku si ničeho nevšimla, ale při pozornějším pohledu bílá fasáda statku nesvítila tak oslnivě, hodiny na věžičce nešly, v oknech vadly pelargonie a z parkoviště nikdo neuklidil koňské koblížky. Mírný nepořádek však Emě nevadil. Změna se musela týkat něčeho důležitějšího, něčeho, co vyvolávalo mrazení v zádech, jako by se příběh, který měl loni šťastně skončit, když z obory přihnali ohňové koně, začal zase odvíjet. A nějak špatně.

V průjezdu našťěstí duněly kroky přesně tak, jak měly.

„A co tvůj kufr?“ volala za ní mum z auta.

Ale teď měla Ema v hlavě jiné věci než zavazadla. Za vteřinu spatří sochu anděla, lípy a lavičky na trávníku uprostřed dvora. A chvilku nato obejme Mirákla.

Zrychlila krok – a uviděla nějakého kluka. Stál přímo před ní, za nízkým zábradlím, které oddělovalo trávník od dvora, vysoký, snědý v bílém tričku, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy. V ruce držel uzdečku a rozpínal přezku na nánosníku. Jakmile si jí všiml, blýskl zuby v neuvěřitelně hollywoodském úsměvu a přeskočil plot.

Filip? Málem ho nepoznala. To nosil celý rok rovnátka? Nebo si loni jenom nevšimla, že vypadá jako dokonalá reklama na zubní pastu?

Ema rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. Tohle vypadalo na slušný problém. Byla si jistá, že ze sebe v přítomnosti změněného Filipa nedokáže vymáčkout ani holou větu.

Zachránil ji Miky.

„Filipe,“ volal a mával obrovskou igelitkou naplněnou čokoládou a sušenkami, „myslíš, že si můžu dát věci k Jakobovi do pokoje?“

Brácha zjevně neměl s ostříhaným, opáleným a oslnivě usměvavým synem Olívie Sabriniové potíže.

„Taky tě rád vidím, Miky,“ pozdravil ho Filip jako v americkém filmu, přehodil si uzdečku přes rameno a zamířil k průjezdu. „Ale s nastěhováním počkej. Veronika, teda paní Beránková, povídala, že letos budeš spát s Emou.“

„Se ségrou?“ protáhl obličej Miky.

Ema napráhla k Filipovi pravou ruku, vážně jako idiotka, a vysoukala ze sebe něco, co připomínalo předsmrtný chrapot: „Věřil bys, že jsme letos cestou sem nezabloudili?“

„To je dobře, protože máme plno práce. Zrovna jsem chtěl Miráklovi vyzkoušet novou uzdečku. Jdete se mnou?“ bez mrknutí oka stiskl Filip nabízenou pravici, jako by podání ruky bylo přesně to, co se v jedenadvacátém století od holky očekává.

„A Jakub tu není,“ zamručel otráveně Miky.

Cestou přes dvůr Ema přemýšlela, o čem má s Filipem mluvit, aby celých sto metrů, které museli společně urazit do školní stáje, nemlčela, ale nic nevymyslela. Jak ji provázel dlouhými lehkými kroky, mozek jí vypovídal službu.

„Víte, co plánujeme na odpoledne?“ ozval se naštěstí on, když začínalo být Emě z ticha špatně, a hned si sám odpověděl. „Zítřka tady máme den otevřených dveří a odpoledne nacvičujeme čtverylku, abysme měli divákům co předvést.“

Ema přikývla, na nic jiného se nezmohla.

Jakmile vešli do sedlovny před školní stájí, udeřila ji do nosu povědomá vůně kůže a sena. Na tuhle chvíli se těšila celý rok, snad každý večer si v posteli před spaním představovala, jak prochází sedlovnou a otvírá dvířka Miráklova boxu. Jenže teď

vnímala víc Filipa než koně. Zhluboka vdechla pach stáje, aby se vzpamatovala.

Mirákl svítil v boxu jako vyleštěný zlaták, ale udělal něco, s čím Ema nepočítala. Sotva ve stájové uličce uslyšel kroky, zvedl hlavu, podíval se na ně – a otočil se k ní zadkem.

„Nepoznal tě!“ vypískl Míky.

„Právě že poznal. A zlobí se, že ho na sebe nechala tak dlouho čekat,“ řekl Filip.

Pohled na uraženého Mirákla, který vytrvale zíral stájovým okénkem na dvůr, Emě připomněl, za kým vlastně na Oharek přijela. Rozběhla se a v boxu objala koňský krk s bílou hřívou.

„Odpusť. Já dřív nemohla, opravdu to nešlo,“ šeptala.

Mirákl se nechal hladit, drbat a objímat dobrých pět minut, než se dotkl pysky její tváře. Nepromluvil, ale tím Emu nepřekvapil. Nikdy se neozvala ani jedna věta, ve které chrčelo jeho ř, když nebyli ve stáji sami. Jen frkal a tiše řehtal.

„Ale myslela jsem na tebe celý rok,“ řekla mu Ema.

Mirákl byl neobyčejný kůň, první, který se narodil na Oharku poté, co se rodina Vrbických po dlouhých letech vrátila z Itálie domů. Šťastný Filipův dědeček tehdy hříbě pojmenoval Mirákl, Zázrak, aby vyjádřil úžas, kterým ho naplňoval nečekaný návrat do vlasti. Ale jenom Ema věděla, že Mirákl dokáže mluvit skoro jako člověk. I když – kdoví – možná byla přecitlivělá a nadaná bujnou fantazií, jak tvrdila mum, a všechno si jenom představovala.

„Tady jste, Lukasovi!“ zahlaholil od vchodu ženský hlas.

Stájovou uličkou přicházela paní Beránková. Také se od loňska změnila, jenže k horšímu. Kruhy pod očima měla temnější, než si Ema pamatovala, a vlasy jí zplihle visely kolem hlavy.

„Emo, už ti Filip pověděl o té čtverylce?“ zjišťovala. „Rychle se ubytujte, převleč se a přijď si vyzkoušet Mirákla. Ve dvě začínáme se společným nácvikem.“